

Katrīne Elizabete Kluce „*Es zinu, ka esmu šīs zemes bērns*” (O.Vācietis)

Kaut kur tālu prom, aiz skaļās pilsētas robežām, valdīja mežs, pilns rudens miera un skaistuma. Mežs savu zaļo vasaras apmetni bija nometis, ļaujot rudenim pārkrāsot tā lapas viskošākajās krāsās, un, ik reizi vējam uzpūšot, centās palaist tās tālāk un tālāk pasaulē, lai arī citi novērtētu rudens skaistos un trāpīgos otu vēzienus.

Cauri mežam kā tāda dūmakaina migla vijās klusums. Putni atdusējās drošībā koku brūnajās, gludajās rokās, gaisā vairs nevarēja saklausīt kluso kukaiņu zumēšanu un dūkšanu, arī stirnas un zaķi bija paslēpušies lapu koku biežņā. Saule slēpās aiz mākoņiem, un lielie koki blāzmoja tik koši, ka sāpēja acis. Mežs bija pieklusis, taču ikkatrs koka zariņš, ikkatra ērgļpapardes lapiņa, ikkatrs brūklenāja stiebriņš gandrīz nemanāmi līgojās vienā ritmā, it kā tajos kūsātu gaidas un cerība pēc kāda. Mežs kādu gaidīja.

Tas gaidīja ilgi un pacietīgi, it kā aizardzījis elpu, līdz beidzot ieraudzīja kādu nākam. Tā bija viņa. Viņas soļi bija klusi, taču droši. Ejot viņa nenolauza nevienu zariņu, neaizskāra nevienu lapiņu un nesamina nevienu kukainīti, gaita viņai bija cēla un gracioza kā vilcenei. No kaut kurienes cauri mežam izbrāzās spēcīgs vējš. Tas parāva viņas kapuci atpakaļ, un uzliesmoja meitenes garie, rudie mati. Viņas gaiši pelēkajās acīs vīdēja dīvaini mirgojoša gaisma, un zaļie lāsumiņi tajās bija kā meža vieduma kripatiņas, kas noberzušās kā sūnas no zara un iebirušas viņas būtībā. Viņai atnākot, no koku paslēptuves iznira stirnu buks un sāka ganīties klajajā norā, savu dziesmu uzsāka sarkankrūtītis, pamodās melnais strazds, arī kukaiņi, kas bija paslēpušies zem vareno koku saknēm, izbāza galvu, lai sasveicinātos ar nācēju.

Zeltainā saule, iznirusi no mākoņu aizsega, izklīdināja sabiezējušo klusumu, un mežs atdzīvojās, jo bija sagaidījis savu glābēju, un zeme laimē mierīgi uzelpoja, jo viņas bērns beidzot bija atgriezies mājās.